

РЕШЕНИЕ

№ 5275

гр. София, 11.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 07.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1062** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Б. Е. срещу заповед № 251з-3/4.1.2022 г. директора на Областна дирекция на министерството на вътрешните работи /ОДМВР/ Б., МВР, с която му е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Жалбоподателят твърди, че е роден на 24.4.1993 г. в Е., А.. На 23.6.1994 г. влиза в РБългария без лични документи /бил е вписан в задграничния паспорт на майка си – К. Е./.. Оттогава е пребивавал в България – завършил е основното и средното си образование. От 14-г. си възраст е подавал многократно молби до Посолството на Р. в РБългария да му издадат лични документи, но без успех. През 2019 г. предприема пътуване до А. и чак тогава му е издаден арменски задграничен паспорт. През 2020 г. се прибира със семейството си в България при майка си, баща си и брат си, роден през 1995 г. в България. В България е семейството му; тук е възпитан; няма други близки или имущество извън страната. Причината за „незаконното му пребиваване“ е липсата на лични документи. Има много такива аналогични случаи, при които твърди, че дирекция „Миграция“ следва да действа по целесъобразност и хуманност и не да издава ПАМ за напускане на страната, а да бъде узаконено присъствието им в страната. Твърди, че обжалваната заповед не притежава реквизитите на ЗАНН, което е

съществено процесуално нарушение.

Ответникът директорът на ОДМВР Б., МВР, оспорва жалбата. Твърди, че дори и да бъде отменена оспорената заповед, липсва друг начин, на законово основание, жалбоподателят да остане в РБългария. Твърди, че той следва да излезе от страната, за да се снабди с виза „D“, тъй като такава виза се издава само от дипломатическите и консулските представителства в чужбина. Единствено такава виза му дава право да получи право на дългосрочно или продължително пребиваване. Съгласно чл. 24, ал. 1 ЗЧРБ има много възможности да остане в страната, но той следва да направи необходимото за това. Такъв резултат е постигнат и с брата на жалбоподателя.

СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Със заповед № 251з-3/4.1.2022 г. на -ПАМ-171/25.10.2021 г. на директора на ОДМВР Б., МВР, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Заповедта е издадена на основание чл. 41, т. 2, вр. чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, както и е мотивирана с предложение № 5382р-6869/23.12.2020 г. на началник сектор „Миграция“.

Представено е това предложение, видно от което се установява, че чужденецът е влязъл в страната с краткосрочна виза тип „С“, на 23.12.2019 г., със срок на престой от 90 дни. Поради усложнената обстановка във връзка с разпространението на COVID-19, обявеното извънредно положение, както и липсата на редовни полети от и до А., жалбоподателят е подал на 20.3.2020 г. заявление за продължаване срока на краткосрочното пребиваване на основание чл. 27, ал. 1 ЗЧРБ, като с решение от 3.4.2020 г. срокът е продължен до 14.10.2020 г. След този срок той не е напуснал страната, поради което е уведомен за започване на административно производство по налагане на ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. На 15.12.2020 г., чрез баща му, му е връчено съобщение, с което се дава възможност в 3-дневен срок да изрази своето становище, каквото не е представено. В указания му срок жалбоподателят не е напуснал страната. Ето защо и предвид липсата на законово основание да остане в страната, е предложено да бъде издадена процесната ПАМ.

Представени са документи във връзка с предходен период, преди 2019 г., които ответникът не оспорва, а именно, че жалбоподателят е пристигнал на посочената в жалбата дата; че е завършил образованието си в РБългария /така свидетелство за основно образование и служебна бележка, видно от която е завършил 12 клас, но не е положил държавни зрелостни изпити и не е получил диплома за средно образование/. Представен е и издаден на 12.12.2019 г. на жалбоподателя паспорт от Р.. На 23.12.2019 г. е регистрирано влизане в страната от Е. Б., който е влязъл с издадения му задграничен паспорт, както и виза /документ за пребиваване/ №[ЕИК]/, цел туризъм /така справка за пътуване от л. 21/. Не е регистрирано излизане.

Видно от справка за визи, посочената виза е тип „С“, валидност 6 м., престой 90 дни. Издадена е по покана на майката, с цел – „отива на гости на родителите си за празниците“.

С решение от 3.4.2020 г. - № 754720/3.4.2020 г. е продължено правото на пребиваване за срок до 14.10.2020 г., на основание чл. 27, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 18, ал. 1, т. 11 от

Правилник за устройството и дейността на МВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е в срок. Жалбоподателят е уведомен за оспореното решение на 19.1.2022 г., а жалбата е подадена на 28.1.2022 г., т.е. в рамките на указания му 14-дневен срок.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, в предвидената от закона писмена форма. Налице са законоустановените реквизити по З., който е приложимият закон относно посочените изисквания.

Не се установяват съществени нарушения на процесуалните норми.

Процесната заповед е издадена на основание чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, съгласно която връщане до страната по произход се налага /като ПАМ/, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б /сроковете, които са определени за доброволно изпълнение на наложена ПАМ/.

В процесния случай се установява, че жалбоподателят е влязъл на територията на страната. Това влизане е осъществено по законоустановения ред – с виза тип „С“. Впоследствие тя е била продължена по молба на жалбоподателя. След изтичане срока ѝ на действие обаче той не е предприемал каквито и да е действия, насочени към придобиване право на пребиваване /продължително или друго/.

Ето защо следва да се приеме, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ за издаване на процесната заповед – налице е изтичане на разрешението на жалбоподателя срок за пребиваване в страната. Липсва друга законоустановена предпоставка той да остане на територията на страната.

По отношение на искането на жалбоподателя, житейски, неговият казус да бъде разрешен „по целесъобразност“. Действително и безспорно се установява, че е пребивавал в страната значителен период от време; в РБългария е получил и своето образование; тук пребивава и неговото семейство. Посочените обстоятелства обаче не могат да „компенсират“ това, че жалбоподателят не е предприел каквито и да е действия, за да поиска да бъде предоставено право на пребиваване, нито да придобие и удостовери основания за това. Следва да се отбележи и това, че формално, той, като пълнолетен чужд гражданин, не би могъл да иска право на пребиваване поради това, че семейството му пребивава в страната. Ето защо, освен, че следва да направи волеизявление, с което да поиска право на пребиваване, следва и да посочи основания и да представи доказателства в тази насока, които биха му дали право да иска предоставяне на пребиваване.

Ето защо съдът намира, че жалбата е неоснователна.

По разноските. Предвид изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, които предвид правната и фактическа сложност на делото, както и предприетите от юрисконсулта на ответника процесуални действия следва да се определят в размер на 100 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Е., роден на 24.4.1993 г. в Република А., арменски гражданин, срещу заповед № 251з-3/4.1.2022 г. на директора на Областна дирекция на министерството на вътрешните работи МВР, с която му е наложена принудителна

административна мярка „връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

ОСЪЖДА Б. Е. да заплати на Областна дирекция на министерството на вътрешните работи МВР, сумата от 100 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70 лв. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: